నెం.616

- కొమ్మూరి సాంబశివరావు

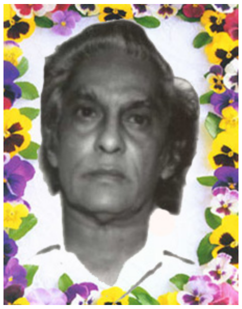

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

"**ఒకడు గుండు**దెబ్బతో పడిపోయాడు. తను తన్నిన తన్నుకి ఇంకొకడు ఎక్కడో పడి కదలలేకుండా వున్నాడు. ఇక మిగిలింది వీడొక్కడే వీడికా లొంగడం.

ఊపిరి ఆడడంలేదు. కళ్ళు వెళ్ళుకి వస్తున్నాయి. నాలుక బయటికి వస్తోంది. ఎవడో యుగంధరంత బలమైనవాడు అయ్యుండాలి. వీడి బరువే చాలు రాజుకి వూపిరి అందకుండా వుండడానికి. తల విదిలిస్తున్నాడు, విదిలిస్తున్న కొద్దీ వెనక అద్దం పెంకులు గుచ్చుకుంటున్నాయి. వాడు గొంతు పట్టుకుని నులుముతూ బాదుతున్నాడు. రాజు రెండు చేతులూ వాడి పొట్టక్రింద తన పొట్టమీద ఇరుక్కుపోయాయి.

ఇన్నేళ్ళ తర్వాత, ఎన్నెన్నో ఆపదలెదుర్కొన్నాక ఎంతమందో ఘటికులని జయించిన తరువాత, శత్రువు మొహంకూడా చూడకుండా ఎవడో అజ్ఞాతుడి చేతిలోనా ఈ ఘోరమైన చావు. తల తిరుగుతోంది. రక్తస్రావం వల్లనేమో ఊపిరాడక పోవడం వల్ల కావచ్చు. పక్కకి దొర్లాలంటే వీలులేనంతగా డ్రెస్సింగ్ టేబుల్‌కి రెండు ప్రక్కలా షెల్పులు. అవీ గోడకి బిగించినవి. తన్నాలంటే కాళ్ళు క్రిందికి వ్రేళ్ళాడుతున్నాయి. ఏమిటి గత్యంతరం. యుగంధర్ అయితే యీ తరుణంలో, యీ ఆపదలో ఏం చేసేవారు? యుగంధర్ పేరు తల్చుకోగానే రాజుకి ఎక్కడలేని ధైర్యం వచ్చింది.

యుగంధర్ చెప్పిన కిటుకు జ్ఞాపకం వచ్చింది. అంతే గిలగిలలాడడం మానేశాడు. ఊపిరి బిగపట్టాడు. ఒంటినంతటినీ కొయ్యబారినట్టు చలనం లేకుండా చేశాడు.

'వెధవ. మొండి వెధవ. చావనైనా చచ్చాడు గాని' అనుకుంటూ రాజు మెడమీదనించి చేతులు తీసేసి, లేచాడు శత్రువు.

రాజు తొందరపడలేదు. ఆ చీకట్లోనే బాగా పొడుగూ లావూ వున్న ఆ ఆకారం తనని చూస్తూ జేబులో చెయ్యిపెట్టడం లీలగా కనిపించింది. అంటే టార్చ్‌లైట్ వేస్తున్నాడు. దీపం వెలిగిస్తే తన నాటకం బయటపడుతుంది. తనచేతిలో పిస్తోలు లేదు. అలా పడుకున్న రాజు, వంచిన తీగ నిటారుగా లేచినట్టు ఒక వురుకున లేచాడు. లేచీ లేవడంతో, ఎదురుగా వున్న ఆ మనిషిని రెండు గుప్పిళ్ళతో కొట్టాడు. ఎక్కడో కాదు జూగులార్ వైన్ దగ్గిర. అంతే. అంతటి ఆకారం నిలువునా నేలకూలింది. రాజు వీపు వెనక మెడ, తల తడిమి చూసుకున్నాడు. రక్తం కారుతోంది. గాజుముక్కలు వేళ్ళకి తగిలాయి. ముందు దీపం కావాలి. ఆ తర్వాత దెబ్బలు తిన్న ఆ ముగ్గురి విషయం ఆలోచించవచ్చు. నిముషంపాటు

ఆయాసం తీర్చుకుని, ఒక్క నిట్టూర్పు వొదిలి, ఒక్క అడుగు వేశాడు. అంతే. వెంటనే క్రిందపడ్డాడు రాజు. తన కాలిని ఎవరో పట్టుకుని లాగారు. డ్రెస్సింగ్ టేబుల్ స్టూల్‌కి తగిలి కిందపడిన అతన్ని తన పిస్తోలుతో కాల్చాడు. అతను చావలేదన్నమాట. రాజు పడీపడటంతో రాజు కణతకి పిస్తోలు ఆనించి పెట్టి "ఇది బొమ్మ పిస్తోలు కాదు. జాగ్రత్త" అన్నాడు వాడు.

ఇంతసేపూ ఇంత హోరాహోరీ పోట్లాడి ముగ్గుర్నీ జయించానన్న తృప్తి క్షణంలో పోయింది. తను కదిలితే కణతమీదున్న పిస్తోలు పేలుతుందని తెలుసు. అంతలో గదిలో దీపాలు వెలిగాయి. అరక్షణం ఆ వెలుగుకి రాజు కళ్ళలో చీకట్లు కమ్మి, తర్వాత సర్దుకున్నాయి. ఆ తృటికాలంలో తలుపు తెరచుకుని ఎవరో లోపలికి వచ్చారు. అతని చేతిలో పిస్తోలు వున్నది.

"చాలాసేపు కాచుకున్నాను బయట. ఎంతసేపటికీ మీరు రాకపోయే సరికి" అంటూ గదంతా కలయజూసి "ఈ ఒక్కడు ముగ్గురితో ఇంతసేపు హోరాహోరీగా పోట్లాడాడన్నమాట. ధైర్యశాలి. మెచ్చుకోవాలి. మిస్టర్ రాజూ రెండు చేతులూ పైకెత్తి పెట్టు. లేచి నిలబడు. ఊ రక్తం కారుతోంది. ఫూల్ ఫూల్ ఎందుకు తిరగబడ్డావు?" అని ఛాతీలో ఎక్కడో గుండు గుచ్చుకుని కొనవూపిరితో వున్నా, తనని కాలుపట్టి లాగిన అతన్ని చూసి, "వెరీబాడ్ నిన్ను ఆస్పత్రిలో చేర్చినా ప్రయోజనం లేదు" అని అందరిలోకీ బలవంతుడైన అతన్ని చూసి, "అయ్యో! అతనికీ స్పృహ పోయిందా! కంగ్రాచ్యులేషన్స్ రాజూ. అతన్ని గెలవగలిగినవాడు ఎవరూ లేడని విర్రవీగేవాడు. ఆల్‌రైట్ ఇదిగో ఈ సీసా తీసుకో. బ్రాంది తాగు. కాస్త శక్తి వస్తుంది. పిచ్చివేషాలు వెయ్యక. నా గురి తప్పదు" అంటూ ఒక ప్లాస్టిక్ సీసా రాజువైపు గిరాటు వేశాడు. రాజుకి ఆ క్షణంలో అదే అమృతం. అందులో విషం వుందేమో అనికూడా ఆలోచించలేదు. నోరు ఎండిపోతోంది. సీసా మూత తెరిచి గడగడా తాగేశాడు రాజు.

"గుడ్ కాస్త నయంగా వుందా? మూలుగుతున్నావా? బ్రాందీ అంత తొందరగా, అంత ఎక్కువగా తాగకూడదని తెలియదూ. పూర్‌ఫెలో. తడబడక, పడిపోక పట్టుకుంటాను. ఆ!ఆ! అలా ఒక చెయ్యి నాకియ్యి. రా పోదాం" అని రాజుని నడుం చుట్టూ ఒక చెయ్యివేసి పట్టుకుని నడిపిస్తూ, తలుపు తెరిచి, మళ్ళీ తాళం వేసి "బాయ్! బాయ్" అని కేకేశాడు. రూం బాయ్ పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు.

"నా ఫ్రెండ్ బాత్‌రూంలో పడ్డాడు. బాగా దెబ్బలు తగిలాయి. అద్దం పగిలి గుచ్చుకుంది. సాయంపట్టు. లిఫ్టులోకి" అన్నాడు.

"టాక్సీ పిలవనా?" అడిగాడు బాయ్.

"అవసరంలేదు. నా కారున్నది. ముందున్న లాంజ్‌లోంచికాక ప్రక్కనుంచి వెళదాం. పార్కింగ్ స్పేస్ దగ్గర."

"సరే, సర్."

కలలో ఎవరివో మాటలు నిద్రలో నడుస్తున్నట్టు. తన శరీరం కాని, అవయవాలు కానీ, ఏవీ తన అధీనంలో లేనట్లున్నది రాజుకి. అతనితో కారెక్కాడు రాజు.

కారు స్టార్టయింది. "డోంట్ వర్రీ రాజూ. నిన్ను ఆస్పత్రికి తీసుకెళుతున్నాను. చనిపోయిన రాజు శవానికన్నా, బతికున్న రాజు శరీరం మాకు చాలా విలువైనది" అని నవ్వాడు అతను. ఆ నవ్వు రాజు చెవుల్లో ఖంగుమంటుండగా కారు యింజన్ హోరు ఆ నవ్వులో కలిసిపోయింది. వాటితోపాటు రాజుకి స్పృహ పోయింది.

8

గొంతు బొంగురు చేసింది. "కాత్యాని తీసుకుని అటు, వెనక్కి చీకట్లోకి వెళ్ళారు వాళ్ళిద్దరూ" అన్నది. పాచిక పారుతుందా?

"ఎటు?" అడిగాడు ఒకతను.

"అటు" కాత్యా అనగానే ఆ యిద్దరూ, పెద్ద టార్చిలైట్ వెలిగించి, కారు వెనక్కి పరుగెత్తారు. వాళ్ళు పదిగజాల దూరం వెళ్ళాక, కాత్యా రివర్స్‌గేర్ వేసి, కారు రయ్‌మని వెనక్కి తీసుకుని వెళ్ళి, ఫార్వర్డ్ గేర్ వేసి ముందుకి పోనిచ్చింది.

"ఆగు" అరుస్తున్నారు వెనక. కాత్యా ఆగలేదు. ఆగదలుచుకోలేదు. ముందున్న కారుకి తన కారు రాసుకుని పోవచ్చు. చాలా స్పీడుగా వెళ్ళాలి. లేకపోతే, పక్కన అగాధంలో పడే ప్రమాదం వుంది. ఒక చక్రం నేలమీద అనీ అనకుండా వున్నంత వేగంగా తోలేసింది కారు.

వెనక మెషిన్ గన్స్ పట్టుకున్న వాళ్ళిద్దరూ, మెషిన్‌గన్స్ పేల్చే అవకాశం లేదు. తన కారుకీ, మెషిన్ గన్స్‌కీ వాళ్ళ కారు అడ్డువుంది.

అరఫర్లాంగు కూడా వెళ్ళలేదు. వెనక కారు స్టార్టు అయింది. నిర్మానుష్యమయిన ట్రంక్ రోడ్, ట్రాఫిక్ లేదు. తన పక్కకి వచ్చినా తనని దాటినా మెషిన్‌గన్ బులెట్స్‌కి తను గురి అవుతుంది. ఆక్సిలేటర్ పూర్తిగా నొక్కింది. నలభయి, యాభయి, అరవై, డెబ్బయి, ఎనభయి.. స్పీడో మీటరు ముల్లు ముందుకి. అంత వేగంగా కారు సాగిపోతోంది.

అంత వేగంగానూ మరి కాస్త ఎక్కువ వేగంగా వెనక కారు వస్తోంది. కాత్యాకి ముచ్చెమటలు పోస్తున్నాయి. జనసంచారం, వీధిదీపాలు, ట్రక్కులు, బళ్ళు, సైకిళ్ళు, బస్సులు, కార్లు కానవస్తున్నాయి. స్పీడు తగ్గించాలా? తగ్గిస్తే వెనక వస్తున్న కారు తనని చేరుకుంటుంది. అదే స్పీడున వెళితే ఏ ఆక్సిడెంటో అయితే ఆ ఆలోచన రానివ్వకూడదు. రియర్ వ్యూ మిర్రర్‌లో చూసుకుంటూ వెంబడిస్తున్న కారు ఎంత వెనక.. ఎంత దగ్గిర అవుతుందో గమనిస్తూ, కాత్యా సాగిపోతోంది.

ట్రాఫిక్ కానిస్టేబుల్ స్టాప్ సిగ్నల్ పెట్టాడు. అడ్డంగా లారీ వెళుతోంది. కాత్యా ఆ సిగ్నల్‌ని లెక్కచెయ్యకుండా, ఆ లారీకి వెనక వస్తున్న బస్సుకీ మధ్యనుంచి వెళ్ళిపోయింది. ఆ కానిస్టేబుల్ విజిల్ వెయ్యడం అంత హోరులోనూ కాత్యాకి వినిపించింది.

ఇంకొక మైలు వెళ్ళేసరికి రెడ్ సిగ్నల్. చీమలబారుల్లా కార్లు, బస్సులూ అడ్డంగా వెళుతున్నాయి. ముందు ఎన్నో కార్లు ఆగివున్నాయి. కుడివైపున వెళ్ళే ట్రాఫిక్ లేన్ ఖాళీగా వుంది. కాత్యా అందులోకి వెళ్ళింది. వెళ్ళి రెడ్ సిగ్నల్ వుందికదా అని ఆగలేదు. ఆ చీమలబారులా వున్న వాహనాలమధ్య సందుచేసుకుని అంత వేగంగానూ వెళ్ళిపోతోంది.

రియర్ వ్యూ మిర్రర్‌లో చూస్తోంది. తనలా తన వెనక వెంబడిస్తున్న కారుకూడా ట్రాఫిక్ సిగ్నల్స్‌ని లెక్కచెయ్యడంలేదు. తనని వదలదలుచుకోలేదు వాళ్ళు. వస్తున్నారు. దగ్గిరవుతున్నారు. కాత్యా ఆక్సిలేటర్ ఇంకా నొక్కింది. ఎనభయి, తొంభయి, స్పీడు లిమిట్ ఎప్పుడో దాటిపోయింది. ఇద్దరు మోటార్ సైకిల్ ట్రాఫిక్ కంట్రోల్ ఇన్‌స్పెక్టర్స్, సైరెన్స్ వేసుకుంటూ కాత్యాని వెంబడిస్తున్నారు. కారు ఆపుదామా? ఆపితే ఆ పోలీసు ఉద్యోగులు తనకి రక్షణ యిస్తారా? ఒక విమానాన్ని విమానంలో అంతమంది ప్రయాణీకుల ప్రాణాలనే తియ్యడానికి సిద్ధపడ్డ ఆ దుర్మార్గులు తననేకాక, ఆ పోలీస్ ఆఫీసర్లని కూడా షూట్ చేస్తారు. ప్రయోజనం లేదు.

ఎక్కడికి వెళ్ళాలి? ఎక్కడికి వెళ్ళి ఆగాలి ఎక్కడికి వెళ్ళి రక్షణ కోరాలి? ఎక్కడికి వెళితే శత్రువుల ప్రమాదం తప్పుతుంది. కారు అంత వేగంగా, అంత ట్రాఫిక్‌లో తోలుతున్నా మనస్సులో ఆ ఆలోచన వేధిస్తూనే వుంది. యుగంధర్ దగ్గిరికి రంజిత్ హోటలుకి ప్రయోజనం లేదు. తను పార్కు చేసి దిగేలోపున పేల్చేస్తారు. పోనీ బండార్కర్ స్థానిక ఆఫీసుకి గేటు మూసేసి వుంటుంది గేటుదగ్గిర ఆపగానే వెనక వాళ్ళు వచ్చి, కాలుస్తారు. పోనీ దగ్గిరున్న పోలీస్ స్టేషన్‌లోకి వెళ్ళి ఆ పోలీసులకి సమాధానం చెబుతుండగానే దూరాన్నించి షూట్ చేస్తారు. ఎలా? ఎక్కడికి ఎలాగో వెంటాడుతున్న కారునించి తప్పించుకోవాలి. ఏ సందుగొందుల్లోనో తిరిగి మళ్ళీ మెయిన్ రోడ్ మీదకి వచ్చింది. తప్పించుకున్నాను అనుకుంది.

కానీ తప్పు ఆ కారు వెనకే వస్తోంది. దగ్గరవుతోంది. వచ్చేస్తోంది. కాత్యా తల తిరుగుతోంది. ముచ్చెమటలు పోస్తున్నాయి. కాలు తిమ్మిరెక్కుతోంది. ఇంక ఎంతసేపని ఇలా డ్రైవ్ చెయ్యగలదు. నరాలు బిగుసుకుని, సడలిపోయి వణికిపోతోంది.

అమ్మయ్య అదృష్టం. ఇంత అదృష్టం యిలా అనుకోకుండా తనకి తారసిల్లుతుందని అనుకోలేదు.

"ఆఫీస్ ఆఫ్ ది చీఫ్ కమిషనర్ ఆఫ్ పోలీస్" బోర్డ్. బయట గేటు దగ్గిర యిద్దరు సాయుధ పోలీసులు నిలబడి వున్నారు. అది కుడివైపున వున్నది. న్యాయానికి, యింకా చాలాదూరం వెళితేకాని, కుడివైపున టర్నింగ్ లేదు. అటువంటి ట్రాఫిక్ రూల్స్‌ని అప్పటికే ఎన్నోసార్లు అధిగమించిన కాత్యా యీ నియమం పాటిస్తుందా? ఒక్కసారి వెనక్కి చూసి, చెయ్యిచాపి, కుడివైపు ఇండికేటర్ వేసి, చటుక్కున కారు ఒక తిప్పు తిప్పింది. కుయ్యిమని ఏడ్చాయి టైర్లు. అనుకోకుండా తమముందు నుంచి రాకెట్‌లా లోపలికి వెళ్ళిపోతున్న కారుని చూసి అచేతనులయి అలాగే నిలచిపోయారు కానిస్టేబుల్స్.

కాత్యా కారు బిల్డింగ్ ముందు ఆపలేదు, అంత స్పీడులోను ఆ భవనం ప్రక్కకి త్రిప్పింది. భవనం చుట్టూ తిరిగింది. వెనక వెంబడించి వస్తున్న కారులో వారికి, లోపలికి రావడానికి ధైర్యం చాలదు. కమిషనర్ ఆఫీసులో తను చేసిన ఈ అలజడికి అందరూ బయటికి వస్తారు. అప్పుడిక తనకు ప్రమాదం లేదు. ఆ భవనం చుట్టూ తిరిగివచ్చి, కారు ఆపుదామనుకుంటోంది. అడ్డంగా తనని వెంబడించి వచ్చిన కారు ఆగివుంది. అందులోంచి ఇద్దరు దిగి మిషన్‌గన్స్ తన కారువేపు గురిపెట్టి వుంచారు.

ఏమిటి ఈ శత్రువుల ధైర్యం? పోలీసు కమిషనర్ ఆఫీస్‌లోకే వచ్చి తనని చంపుతారా? ఇక తనేం చెయ్యలేదు. ప్రాణం అనేది వుండగా లొంగకూడదు. రివర్స్ చెయ్యాలి. పారిపోవాలి. "ఢాం...ఢాం..ఢాం..ఢాం" మిషన్‌గన్స్ పేలాయి.

కారు ముందు టైర్లు, రేడియేటరు తూట్లుపడ్డాయి.

"రెండు చేతులూ పైకెత్తి పెట్టి కార్లోంచి దిగు" లౌడ్ స్పీకర్‌లోంచి వినిపించింది ఆ కార్లోంచి.

తెగించినవాళ్ళు. కాత్యా కారులోంచి దిగింది రెండు చేతులూ పైకెత్తిపెట్టి, కారులో వాళ్ళు కనిపించడంలేదు.

కానీ వసారా మెట్లమీద నిలుచున్న అసిస్టెంట్ కమిషనర్ ఆఫ్ క్రైమ్స్‌ని చూసింది. ఆయన కళ్ళముందేనా ఇంత దారుణం, దౌర్జన్యం. తనని వెంబడించిన కారులోంచి ఇద్దరు, తనతో మాట్లాడిన ఇద్దరూ మెషిన్ గన్స్ పట్టుకుని దిగారు.

"చేతులు దింపక.. అలాగే నిలబడు" అంటూ దగ్గరికి వస్తున్నారు.

అసిస్టెంట్ కమీషనర్ మెట్లు దిగి తనవేపు వస్తున్నాడు.

ఏమిటిది? శత్రువులు బొంబాయిలో వున్న పోలీసు అధికారులను కూడా తమ వశం చేసుకున్నారా కాత్యా మతి భ్రమించినట్లయింది.

తనను వెంబడించిన వాళ్ళిద్దరూ దగ్గరగా వచ్చారు.

"చెప్పు కాత్యా ఏమయింది?" అడిగారు.

"చెప్పానుగా" అంటోంది.

"ఔను. అబద్ధం చెప్పావు. పారిపోవడానికి ప్రయత్నించావు. నిజం చెప్పు. కాత్యా ఏది?"

"నిజమే చెప్పాను. నేను మీకు తెలియని టాక్సీ డ్రైవర్ని."

"షటప్" అంటూ యీడ్చి లెంపకాయ కొట్టాడు. ఆ దెబ్బకి కాత్యా తల వెనక్కి వెళ్ళింది. తలమీది టోపీ కిందపడింది. ఆ వెలుగులో వొణుకుతూ నిలబడింది కాత్యా. అసిస్టెంట్ కమిషనర్ దగ్గరికి వస్తున్నాడు.

"ఎవరు నువ్వు? నీ పేరేమిటి? కాత్యాని ఏం చేశారు? ఎక్కడున్నది?" అడిగాడు.

"సర్! వీళ్ళు ఎవరు?" అడిగింది కాత్యా తనని వెంబడించిన వాళ్ళని చూపించి.

"సి.బి.ఐ. కాత్యా ప్రమాదంలో వున్నదని సి.బి.ఐ రక్షించడానికి వచ్చారు. ఇక నువ్వు తప్పించుకోలేవు. నిజం చెప్పు. నువ్వెవరు? కాత్యా ఏమైపోయింది?"

కాత్యాకి నవ్వాలో ఏడవాలో తెలియలేదు.

తన్ను రక్షించడానికి వచ్చిన సి.బి.ఐ కారుని చూశా దడుచుకుని యిలా పారిపోయి వచ్చింది. కాత్యా విరగబడి నవ్వుతోంది.

9

"మీ బందీలుగా వుండగా మీ ప్రశ్నలకి జవాబు చెప్పమనడం న్యాయం కాదు. నేను చెప్పను. మీ ప్రధానిని హత్య చెయ్యడంలో మా ఉద్దేశం ఏమిటో. మేము సాధించదలచుకున్నది ఏమిటో మీకు చెపితే మా పథకాలు ఆదిలోనే అంతమవుతాయి. ఇదివరలో ఒకసారి మీతో సంఘర్షణపడి, నేను అపజయం పొంది, దేశాన్నించి పారిపోవలసి వచ్చింది. అందువల్లే మీ జోక్యం లేకుండా వుంటే మా పథకాలు జయప్రదంగా సాగుతాయనే నమ్మకంతో మిమ్మల్ని

ఆటంకపరచడానికీ, బంధించడానికీ ప్రయత్నించాను. మిమ్మల్ని చంపాలనే ఉద్దేశం నాకెప్పుడూ లేదు. మొదటికారణం మీరు ఎంతో ఔదార్యంతో పోయినసారి నా ప్రాణాన్ని రక్షించారు, నేను తప్పించుకుపోతానని తెలిసీ అంతేకాదు మీలాంటి ప్రజ్ఞావంతులనీ, మేథావులనీ చంపడం నాకిష్టంలేదు. అది నా అభిమతం కాదు" అన్నాడు 616.

"థాం యూ ఫర్ ది కాంప్లిమెంట్. మీరు నాకు బందీ అయ్యారు. బండార్కర్ విడుదలయ్యాడు. మిమ్మల్ని అధికారులకి అప్పచెప్పడమే మిగిలిన పని" అన్నాడు యుగంధర్.

" ఆ విషయం మీరు నిర్ణయించుకోవాలి" జవాబు చెప్పాడు 616.

"అంటే?" అడిగాడు యుగంధర్.

"మిస్టర్ రాజునీ, కాత్యాని బందీలుగా చేశారు మా వాళ్ళు. వాళ్ళని ఎక్కడ దాచిందీ నాకు తెలియదు. నేను మాట్లాడుదామన్నా వాళ్ళు ఎక్కడ వున్నదీ నాకు తెలియదు. నేను వెళ్ళకపోతే 24 గంటల్లో వాళ్ళని కలుసుకోకపోతే వాళ్ళని చంపేస్తారు" అన్నాడు 616.

"24 గంటలలోపునా అప్పుడు మాత్రం వాళ్ళ వునికి మీకు ఎలా తెలుస్తుంది?" అడిగాడు యుగంధర్.

"వాళ్ళే నన్ను నా స్థానిక కార్యాలయంలో కలుసుకుమ్మారు. ఈలోగా నన్ను మీరు ఎన్ని హింసలు పెట్టినా ఎంత బెదిరించినా ప్రయోజనం ఉండదు" అన్నాడు 616.

"మరికొంత వివరించండి" అడిగాడు యుగంధర్ చాలా సహనంతో.

"24 గంటలలోపున నేను మా వాళ్ళకి రాజుని, కాత్యాని ఏం చేయాలో చెప్పకపోతే వాళ్ళని చంపేయమని స్టాండింగ్ ఆర్డర్స్" చెప్పాడు 616. యుగంధర్ నవ్వాడు.

"మిమ్మల్ని వొదిలిపెడితే రాజునీ, కాత్యానీ సురక్షితంగా వదిలేస్తారని ఏమిటి నమ్మకం?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ఇద్దరం కలిసి దానికేదైనా మార్గం ఆలోచించాలి. నన్ను మావాళ్ళకి, వాళ్ళని మీకు ఒకేసారి ఎవరికీ ప్రమాదం లేకుండా అప్పచెప్పే ఎక్స్చేంజ్ చేసుకునే పద్ధతి ఆలోచించాలి" అన్నాడు 616.

"చెప్పానుగా. మీలాంటి వారితో బేరాలకి వచ్చే తత్వం కాదు నాది." అంటున్నాడు యుగంధర్.

616 నవ్వి "అది మీ యిష్టం. నన్నూ, మా యిద్దర్ని పట్టుకుని బంధించినంత మాత్రాన మా పథకం ఆగదు. మా ముఠాకి నేను ముఖ్యుణ్ణి కానని నేను ముందే చెప్పానుగా" అన్నాడు 616.

యుగంధర్ ఆలోచనలో పడ్డాడు. 616 ఎంతవరకు బుకాయిస్తున్నాడు? ఎంత నిజం చెపుతున్నాడు? కాత్యా హోటల్కే చేరుకోలేదని తెలుస్తూనే వుంది. రాజు హోటల్లో టెలిఫోన్ రిసీవర్ ఎవరూ తీయడంలేదు. రాజుకానీ, కాత్యాకానీ తమకై తాము యేదైనా పనిమీద వెళ్ళివుంటే ఈపాటికి వాళ్ళే తనకి ఫోన్ చేసేవారు. ఈ 616ని బంధించినంత మాత్రాన తనపని నెరవేరుతుందా? అంతలో బజర్ చప్పుడయ్యింది.

"బహుశా బండార్కర్ తమ బలగంతో వచ్చి వుంటారు. రానివ్వండి. కలిసి చర్చించవచ్చు" అన్నాడు 616.

యుగంధర్ లేచి వెళ్ళి తలుపు గడియతీశాడు. అంతే, తలుపు ఒక్క తోపుతోశారు అవతలినుంచి. ఆ తోపుకి వెనక్కిపడ్డాడు యుగంధర్. మరుక్షణం ఇద్దరు ఓవర్ కోట్స్ వేసుకున్నవాళ్ళు లోపలికి వచ్చి, ఓవర్ కోట్స్‌లోంచి లైట్ మెషిన్ గన్స్ తీసుకుని నేలమీద పడిపోయిన యుగంధర్ వైపు గురిపెట్టి, తలుపు మూసి గడియ పెట్టేశారు.

616 నవ్వాడు "యుగంధర్ మీరు యింత సులభంగా మోసపోతారని అనుకోలేదు."

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments